

Wyrok z dnia 7 listopada 2001 r.

II UKN 572/00

Pominięcie dowodu z opinii biegłych o specjalności dotyczącej choroby popromiennej w związku z brakiem objawów tej choroby, nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 278 § 1 KPC, w sytuacji gdy stan zdrowia ubezpieczonego został oceniony przez zespół biegłych lekarzy.

Przewodniczący SSN Maria Tyszel, Sędziowie SN: Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2001 r. sprawy z wniosku Stanisława W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B. o rentę inwalidy wojskowego, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 14 czerwca 2000 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w B. decyzją z dnia 25 listopada 1998 r. odmówił wnioskodawcy Stanisławowi Eugeniuszowi W., przyznania renty wojskowej z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej odbywaniem zastępczej służby wojskowej w okresie od 6 października 1949 r. do 28 października 1952 r. w zakładach pozyskiwania i wzbogacania rud uranu i kamieniołomach, gdyż lekarz orzecznik Zakładu nie stwierdził związku przyczynowego niezdolności do pracy z przymusową pracą żołnierza - górnika. Ocenę tę potwierdziła Regionalna Wojskowa Komisja Lekarska w E.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 1999 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku oddalił odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji, stwierdzając brak przesłanek dla przyznania świadczenia w oparciu przepisy art. 7 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 2 września 1994 r. o dodatku i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnionym

w kopalniach węgla, kamieniołomach i zakładach wydobywania rud uranu (Dz.U. Nr 111, poz.537) oraz art. 2 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i wojennych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68 ze zm.).

Sąd ten ustalił, że wnioskodawca bezspornie odbywał zastępczą zasadniczą służbę wojskową w kamieniołomach i zakładach pozyskiwania i wzbogacania rud uranu w okresie od 10 października 1951 r. do 3 listopada 1952 r., lecz ta przymusowa służba wojskowa nie pozostaje w związku przyczynowym z jego obecną całkowitą niezdolnością do pracy z powodu schorzeń układu krążeniowo-oddechowego, wzroku, ruchu i trawiennego. Powyższych ustaleń dokonano na podstawie kontrolnych badań i opinii lekarskiej pięciu biegłych sądowych z zakresu chorób płuc, alergologii - dermatologii, gastrologii, okulistyki i chorób zakaźnych.

Stanowisko to podzielił Sąd Apelacyjny w Białymstoku i po uzupełnieniu materiału dowodowego o opinie dalszych dwóch biegłych oraz Instytutu Medycyny Pracy w Ł., oddalił apelację wnioskodawcy (wyrok z dnia 14 czerwca 2000 r. [...]). W ocenie Sądu u wnioskodawcy nie stwierdzono choroby popromiennej, a jego niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z przymusową pracą w kopalni uranu.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją wnioskodawca i zarzucając naruszenie prawa materialnego - art.7 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 2 września 1994 r. oraz art. 2 pkt 1 lit. a ustawy o z.i.w. oraz naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy (art. 278 § 1 KPC) poprzez niedopuszczenie dowodu z opinii lekarza specjalisty chorób popromiennych - wniósł o jego zmianę i uwzględnienie apelacji, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie ma usprawiedliwionych podstaw i stąd nie zasługuje na uwzględnienie. W związku z jej zarzutami należy przede wszystkim zauważyć, że nie jest zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 278 § 1 KPC, tym bardziej w kontekście czynności procesowych tego Sądu, a zwłaszcza prowadzonego uzupełniającego postępowania dowodowego z opinii biegłych sądowych, lekarzy odpowiedzialnych do rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń. Fakt, że wśród tych biegłych nie było specjalisty chorób popromiennych nie może być skutecznie zakwestionowa-

ny, skoro u badanego żaden z licznych zespołów biegłych nie rozpoznał typowych objawów choroby popromiennej. W szczególności nie występowały u niego jakiegokolwiek objawy chorób krwi (układu krwiotwórczego) ani też choroby nowotworowej charakterystyczne dla skutków promieniowania jonizującego. Rozpoznane schorzenia nie rodziły w związku z tym obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, tym razem specjalistów chorób popromiennych, a przekonanie wnioskodawcy, że jego stan zdrowia pozostaje w związku z pracą w warunkach narażających na promieniowanie, nie stanowi wystarczającej przesłanki, która uzasadniałaby potrzebę uzupełniania - po raz kolejny - materiału dowodowego.

W tych warunkach zarzut naruszenia przez Sąd art. 278 § 1 KPC należy ocenić jako niezasadny. Przepis ten dotyczący postępowania dowodowego, uprawnia sąd do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lub biegłych, jeżeli w sprawie istnieje potrzeba wyjaśnienia okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a nadto do zażądania ustnego uzupełnienia opinii złożonej na piśmie, w sytuacji gdy opinia nie jest wyczerpująca lub też z innych względów, według oceny sądu, wymaga uzupełnienia lub wyjaśnienia. Powyższe instrumenty procesowe mogą być wykorzystywane stosownie do potrzeb sprawy, przy czym potrzebą taką nie może być jedynie przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla niej tezy.

W sytuacji gdy zarzut kasacji w istocie kwestionujący kompletność postępowania dowodowego okazał się niezasadny, Sąd Najwyższy jest związany stanem faktycznym stanowiącym podstawę wydania zaskarżonego wyroku (art. 393¹⁵ KPC), to zaś oznacza, że zarzut naruszenia prawa materialnego nie jest uzasadniony, pomijając nawet, że nie został on prawidłowo sformułowany. Podnosi on błędną wykładnię wskazanych przepisów, a także ich niewłaściwe zastosowanie i powtarza jedynie sformułowania ustawowe, przy czym uzasadnieniem tego ma być „nieuwzględnienie związku przyczynowego pomiędzy służbą wojskową zastępczą ... a całkowitą obecnie utratą zdolności do pracy”. Błędna wykładnia prawa materialnego polega na niezrozumieniu albo niewłaściwym zrozumieniu treści przepisu, natomiast niewłaściwe jego zastosowanie oznacza tak zwany błąd w subsumcji, a więc zastosowanie przepisu, mimo że nie podlega on zastosowaniu w ustalonych okolicznościach sprawy, bądź też jego pominięcie mimo, że nie było do tego podstaw. Kasacja w żaden sposób nie uzasadnia zarzutu błędnej wykładni przepisów, nie zawiera żadnego wyводу prawnego, wskazującego w jaki sposób przepisy przytoczone jako na-

ruszone winny być rozumiane, zaś twierdzenie, iż ich naruszenie nastąpiło poprzez nieuwzględnienie związku przyczynowego, którego w okolicznościach sprawy nie ustalono, zarzut ten dyskwalifikuje.

W tym stanie rzeczy kasacje należało oddalić i orzec jak w sentencji po myśli art. 393¹² KPC.

=====